

Elgaard: Jeg kan i modsætning til det ærede medlem hr. H. C. Hansen sige, at venstre for sit vedkommende ønsker denne regerings fortsættelse, ikke alene så længe som det ærede medlem hr. H. C. Hansen under den liv, men så længe der i den danske befolkning og også i den danske rigsdag er et flertal derfor. Så kan man fra denne talerstol skælde så meget ud, man vil, det ændrer ikke en tøddel i den herskende tilstand, og derfor var der heller ikke nogen rigtig klang i trompetstødene, de gav intet ekko.

Iøvrigt er det jo i denne rigsdagssamling den væsentligste opgave at give grundlovsforslaget den sidste behandling, således at det kan sendes ud til vælgerne til bedømmelse ved den folkeafstemning, som skal finde sted den 28. maj. Det synes mig derfor ikke, at det på nærværende tidspunkt tjener noget fornuftigt formål at rejse en stor indrepolitisk strid. De fem demokratiske partier, der står bag grundlovsforslaget, bør nu, synes jeg, samle kræfterne om det oplysningsarbejde, der skal gøres forud for folkeafstemningen. Deri er vi i virkeligheden alle interesserede.

Jeg har det ligesom det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at jeg ønsker grundloven vedtaget. Jeg kan også godt føje til, at jeg har egentlig en ret solid tro på, at dette vil ske. Det er jo en begivenhed, som har adresse til og interesse for hele den danske befolkning. Jeg vil derfor mene, at den fællesopgave, om hvilken der er samarbejdet imellem de demokratiske partier, og hvor vi kun behøver at se bort fra det kommunistiske parti, er så stor, at dens gennemførelse kræver samvirke. Det ville være en bedrøvelig forestilling, det ville være yderst betænkeligt, hvis ligegyldighed blev skyld i, at denne grundlov ikke vedtoges ved folkeafstemningen. Jeg vil derfor mene, at det må være i alle de demokratiske partiers interesse at være med til at skabe den størst mulige tilslutning til gennemførelsen af det foreliggende grundlovsforslag. Det er min overbevisning, at det betyder en udbygning og en forbedring af vort frie, folkelige selvstyre, en bedre sikring af borgernes frihed og ret end den, den gamle grundlov giver, og derfor må jeg stærkt anbefale, at vi i enighed lægger kræfterne sammen for at nå det ønskede resultat.

Jeg vil også vurdere det således, at det

socialdemokratiske parti i og for sig har været af den opfattelse, at arbejdet hermed skulle foregå uhindret og upåvirket af andre ting, og jeg vil derfor gerne gøre den bemærkning, at når man i hvert fald i øjeblikket har indtryk af, at der fra socialdemokratisk side er nogen utilfredshed med, at regeringen fortsætter efter det resultat, valget gav, så har denne utilfredshed i virkeligheden ikke nogen stærk baggrund.

Det er rigtigt, at det under valgkampen, også fra regeringspartiernes side, blev fremhævet, at valget først og fremmest var en almindelig politisk styrkeprøve, der kunne blive afgørende for, om den nuværende regering kunne fortsætte, eller den måtte træde tilbage og en anden komme til. Grundlovsforslaget skulle befolkningen selvfølgelig først tage afgørende stilling til ved folkeafstemningen den 28. maj.

Der lå selvsagt i disse udtalelser, at valget kunne få parlamentariske konsekvenser for regeringen, såfremt valget gik regeringspartierne imod. Jeg ved ikke, om man kan sige det så stærkt, som man fra socialdemokratisk side siger det, at regeringen bestemt havde lovet vælgerne at gå, såfremt den socialdemokratiske rigsdagsgruppe blev en lille smule større end regeringsblokken, men er et sådant løfte givet, er det forsåvidt også holdt, idet regeringen som bekendt trådte tilbage, så snart valgresultatet forelå. Jeg kan virkelig ikke få øje på, at der i så henseende skulle foreligge noget brudt valglofte.

Når regeringen trådte tilbage, hvilket der blev givet udtryk for gennem demissionsbegæringen, skyldtes det naturligvis, at statsministeren skønnede, at de to mandaters fremgang for socialdemokratiet og uforandret mandatantal for regeringspartierne betød en sådan svækkelse af regeringens parlamentariske muligheder, at det var rigtigst at demissionere. På det tidspunkt var der vel ikke fra nogen side taget endelig stilling til den foreliggende situation, men på dette punkt af udviklingen skete der som bekendt noget, som skabte en helt ny situation, og det synes jeg man fra socialdemokratisk side går mærkværdig let hen over.

Der skete som bekendt det, at de partier, der står sammen om grundloven, herunder også socialdemokratiet, anmodede regeringen om at fortsætte, fordi disse partier —